

РЕШЕНИЕ

№ 5415

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 14.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3855** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, вр. с чл. 195 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя М. М., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. К., срещу Решение № ПИ-99/27.02.2020г. на Директора на ТД - НАП-С., с което е потвърдено като законосъобразно Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх.№ С200022-022-0001277/16.01.2020г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С.. С цитираното ПНОМ на [фирма] е наложена следната обезпечителна мярка, а именно : „Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление“, находящи се в У. [улица], 92 лв. Твърди, че така постановеното решение на директора на ТД на НАП-С. е незаконосъобразно и моли същото да бъде отменено. Излага съображения, че наложеният запор освен върху сметка по дебитна карта е и върху две сметки по кредитни карти.

В съдебно заседание обаче, жалбоподателят редовно призована, чрез адв. К. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разности.

Ответникът по жалбата-Директорът на ТД на НАП-С., чрез процесуалния си представител юрк. Начева, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли настоящата инстанция да постанови решение, с което да потвърди оспореното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът като прецени оспорвания административен акт, взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

С Решение № Решение № ПИ-99/27.02.2020г. на Директора на ТД - НАП-С., постановено в производство по реда на чл. 197, ал. 1 от ДОПК, решаващият орган е оставил без уважение жалбата на [фирма] срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх.№ С200022-022-0001277/16.01.2020г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С., с което постановление на основание чл. 200 ДОПК и чл.202, вр. чл. 195, ал. 1 - 3 от ДОПК на жалбоподателя са наложени обезпечителни мерки „Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление“, находящи се в У. Б. АД за обезпечаване на установено и изискуемо публично вземане срещу [фирма] в размер на за сумата от 32 712, 92 лв. 43 092, 44 лв. по данъчни декларации № № 221038991904/13.12.2019г., № 22103830658/11.10.2019г. и № 22103867611/141.11.2019г.

Срещу постановлението [фирма] е подала жалба, която решаващият орган е приел за неоснователна и е оставил същата без уважение, като е потвърдил като правилно и законосъобразно обжалваното постановление за налагане на обезпечителни мерки.

Предмет на спора по настоящото дело са законосъобразността на решението на директора на ТД на НАП- С. и наложените обезпечения с потвърденото от него постановление.

При така установеното от фактическа страна при извършената проверка за допустимост на жалбата, настоящата инстанция намира, че жалбата е допустима, подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, до компетентния съд и в законоустановения срок, посочен в чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Разгледана по същество обаче, жалбата на [фирма] е неоснователна, по следните съображенията:

С цел обезпечаване на публични вземания в ТД на НАП – С., дирекция „Събиране“ е издадено от публичен изпълнител, оспореното постановление, с което на дружеството – жалбоподател са наложени обезпечителни мерки „Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление“, находящи се в У. Б. АД за събиране на изискуеми публични задължения от подадени декларации по ЗДДС, № № 221038991904/13.12.2019г., № 22103830658/11.10.2019г. и № 22103867611/141.11.2019г. с общ размер на задълженията по посочените декларации – 32 712, 92 лв., в т.ч. главница в размер на 32 174, 67 лв. и лихва в размер на 538, 25 лв.

С цел обезпечаване на публичното вземане на държавата към [фирма], публичният изпълнител с ПНОМ е наложил оспорваната в настоящото производство обезпечителна мярка.

Правилно и законосъобразно решаващият орган е потвърдил обжалваното пред него Постановление за налагане на обезпечителни мерки и е върнал административната преписка за допълнително в частта, относно наведените от дружеството – жалбоподател доводи за изтекла погасителна давност.

Съобразил е, че в случая са налице предвидените в ДОПК основания за налагане на обезпечителни мерки. Едновременно с това, липсват данни за погасяване на задълженията от жалбоподателя или за обезпечаване на същото по друг начин. Тези

обстоятелства обосновават извода за затруднено събиране на дължимите суми без предприетите действия по обезпечаването.

На следващо място, не са налице основанията на чл. 197, ал. 3 от ДОПК чл. 197, ал. 3 от ДОПК за отмяна на така определената обезпечителна мярка от съда. По делото не са ангажирани доказателства от страна на жалбоподателя, в случая длъжника, че същият може да представи обезпечение на дълга си в пари, в безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От една страна, длъжникът не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От друга страна, наложените обезпечителни мерки са съобразени с размера на установеното и изискуемо вземане, дължимо от на [фирма], така че наложените обезпечителни мерки да не пречат и затрудняват дейността на данъчния субект.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал.1 от ДОПК на обезпечение подлежат -установените и изискуеми публични вземания, като обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198. ал. 1 от същия кодекс обезпечителни мерки. В тази връзка следва да отбележим, че разпоредбата на чл. 195, ал.1 от ДОПК касае публичните вземания на държавата към на [фирма] т. е. вземането да е изискуемо и ликвидно и в тази връзка твърдението на жалбоподател, че доколкото не е изпратена покана за доброволно изпълнение по реда на чл.182 ДОПК е ирелевантно в случая. Съгласно справка СУП, по отношение на ДДС за месец 09.2019г. до дружество са изпратени 2 бр. електронни съобщения, на 06.11.2019г. и на 06.12.2019г., а за данъчен период месец 10.2019г., електронно съобщение е изпратено на 06.12.2019г. което е основание за налагане на обезпечителна мярка.

Неоснователно е и възражението на дружеството по отношение на това, че с налагането на обезпечителната мярка е възпрепятствано правото на подаване на коригираща декларация, тъй като предприемането на действия от публичния изпълнител с налагане на обезпечения, не възпрепятстват, посочените в чл.103 и чл.104 ДОПК права.

Предвид изложеното по-горе, съдът намира, че публичният изпълнител напълно законосъобразно е наложил „Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление“, находящи се в У. Б. АД на [фирма] на основание чл. 200 и чл. 202, вр. чл.195, ал.1-3 от ДОПК.

При извършена проверка, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът установи, че оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган и в писмена форма, съдържа фактически и правни основания за издаването му, при спазване на административно-производствените правила и материалноправни разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само са производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 2, вр. с чл. 121, ал. 2 от ДОПК, Административният съд - С. град, III отделение, 7 - ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя М. М., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. К., срещу Решение № ПИ-99/27.02.2020г. на Директора на ТД - НАП-С., с което е потвърдено като законосъобразно Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх.№ С200022-022-0001277/16.01.2020г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК [ЕГН], да заплати на ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: